

DEBRECENI FŐISKOLAI LAPOK

KIADJA: A MAGYAR IRODALMI ÖNKÉPZŐ-TÁRSULAT.

<p>Szerkesztőség és kiadóhivatal: Debrecen, collegium.</p>	<p>Főszerkesztő: ERDEI KÁROLY.</p>	<p>ELŐFIZETÉSI ÁRAK: Egész évre 4 korona. Fél évre 2 „ Egyetemi és akadémiai polgároknak, önképző- köröknek: Egész évre 3 korona. Egyes szám ára: 20 fillér.</p>
<p>Megjelenik havonként kétszer.</p>	<p>Szerkesztőtársai: Erdélyi András, Kun-Szabó Gyula.</p>	

Válaszszatok!

A „Debreceni Főiskolai Lapok“ mint a „Magyar Irodalmi Önképző Társulat“ lapja, hiven eddigi hagyományaihoz, mindig a tiszta, eszményi igazságért küzdött, amint hogy ezt tüzte ki céljául maga a társulat is.

Szent ereklyeként vették át e szellemet e lapnak szerkesztői, s ha akadt közöttük vakmerő, aki a multtal, a nagy, dicső multtal szakítva, más irányban akarta vezetni azt, feltámadt az ősök szelleme s a törpe utódnak buknia kellett!

Örök jelszó e vén collegium mohos falai között a: Világosság! Tudomány! Hazaszeretet.

Debreceni ifjuság! rád olyan multnak napja ragyog, hogyha az egész ország ifjusága megromolnék is, neked erkölcsben, jellemben tisztán állani kell!

Nem a Duna mellett, itt dobog a nemzet szive! Nem a Gellért hegye büszke, fényes palotájából merithet a nemzet új erőt, hanem innen a délibábos Hortobágnak Tisza-koszorúza végtelen pusztájából!

Ám a mult kezd homályosodni, a jelszókat sokan nem értik vagy gyengék érteni, s debreceni ifjuság, te nem előre törsz — de visszafelé haladsz.

Ez nem jól van így! Ez nem lehet így! A győzelem kell, hogy a jóé, hogy az igazé legyen! Szükséges, hogy a jó igaz diadaláért minden romlatlan lélek sikra szálljon!

S én hiszem, hogy az ifjuság többsége most is hű multjához, eszményeihez s épen azért reménységgel, jobb jövőnek reménységével veszem a kezembe e lap vezetését.

Barátjaként tekint e lap mindenkit, ki önző személyes érdekektől távol küzd akármely eszméért, szent ügyért, lelkesedéssel, kitartással, elvhűen; ki tehetségével kisebb-nagyobb mértékben hozzá akar járulni a köz fejlesztéséhez, s tanulni, tanítani törekedik.

Nem azért vettem a tollat kezembe, hogy harcot hirdessek, de nem is hagyom pihenni addig, míg megtisztulva, kijegecesedve nem látom magam előtt a debreceni ifjuság életét!

Nem személyek ellen, — elvekért küzdök; olyan elvekért, melyeket tiszta lelkiismeretem szerint jóknak, igazaknak, szenteknek hiszek! Nem kicsinylem mások meggyőződését, ha egyszer igazán meggyőződés az, — de a magam meggyőződését, mig jobbat nem találok, senki kedvéért fel nem adom.

A társulat, melynek elnöke, s e lap, melynek szerkesztője vagyok, egy cél felé törnek, — én teljes mértékben érzem kötelességemet s azt teljesíteni akarom!

Tehát válaszszatok!

Főszerkesztő.

A főiskolai ifjúsághoz!

Egy kis megfontolásra, a helyzet mérlege-
sére hívjuk fel a főiskolai ifjúság figyelmét.

Egy néhányszor már egy helybeli lapban
cikket olvastunk a megalakulandó „Jogász kör”-
ről. Kifejeztetett benne az a gondolat, hogy a theo-
logiai és a jogász ifjúság nem lehetnek egy körben
együtt, mert céljaik, szellemük ellenkezők egy-
mással.

Már nem olvashatjuk keserűség nélkül újra,
s még máskor is, az ilyen felfogásokat.

Lelkünket szomorúság lepi meg, keserűség
fogja el.

Kérdést intézünk azért e cikkeknek az ilyen
felfogásoknak terjesztőjéhez?

Csak ennyit: Mik vagyunk mi, theologusok?
Bátran, legmélyebb érzelmeinkből magunk adunk
feleletet: magyarok vagyunk.

Odaláncolja szívünket valami elszakíthatatlan
ánc, ki tudja mily finom rostokból szöve ahoz a
hazai földhöz, melyet drága vérünkkel megszen-
teltek protestáns őseink.

Az a magasztos hazaszeretet ég kiolthatat-
lanul a mi keblünkben is, amelynek erejével szen-
vedtek, türtek el ezer- meg ezertéleként azok a
nagy elődök.

Láncaik csörgését, léptük dobogását mintha
folyton fülünkben hallanánk.

Jelszavukat „Istenért, hazáért” szívünkben
hordozzuk.

Lobog, ég a hazaszeretet lángja a mi szívünk-
ben is.

A magyar levegő, a magyar élet éltet, lelke-
sit, visz előbbre minket is.

Kész vagyunk feláldozni, fel is áldozzuk egész
életünket e drága magyar népért, e szép hazáért.

Azért vesszük az evangéliom igéjét is
szánknak szavaira, hogy a magyarság erejét
növeljük.

E téres föld, annak szépséges helyei oda
vannak festve szívünk táblájára, sőt nem is így,
hanem égetve.

Oly szépen össze tudjuk foglalni kettős
keretbe a Krisztus evangéliomát és a magyarság
előhaladását.

Éltünket annak szenteljük, hogy ezt öntöz-
gessük, ápolgassuk, ha talán mi is segíthetnénk
fávé növekedésén.

Nem érhet hát a vádolás, hogy különböznek
céljaink.

Egy a célunk: a magyar haza felvirágoz-
tatása.

Csakhogy eszközül mi a Krisztus evangélio-

T Á R C A.

Szárnyszegett dalok.

Tünődöm ujfent. — Régtől és hiába
Egy édes lényt úgy vágytam feltalálni
És nem valósult lelkem emez álma
És még sem szűnt meg érte vágyani, vágyani.

Olyan telidesteli van a szívem,
Ugy zsong, úgy zsi bong bennem valami,
Volna bár ami kicsalja belőlem,
Óh tudnék csoda szépen dallani.

Mi ez? . . . Menj káprázat, — óh minő álom
Képzlet légbe festve, — édes, édes . . .
Suttogás kél egy harmatúde szájon
Forró szerelem kedvese szívéhez.

Valami szerelmi láz ejt meg orvul,
Hol ég, hevül, örvend, sajt, sir a lélek;
Megittasul egy bűvös hatalomtól
S dobban a szív — a kéz a lantra téved

S ajkam is nyíl már, dal, mely melegítsen —
Pendül a hur --- csörtetni kész az égne . . .
De haj! Nem száll a vágy, ha tárgya nincsen
Pattan a hur és megszakad az ének.

Kertész Ignác.

Kórházban.

Síralmas arcok, vézna testek,
Kinos nyögések, sóhajok,
Kérő imák és bus remények:
Ti töltitek be a lakot!

Itt egy elaggott vézna harcfi
Halkan pihegve néz reám;
Tekintetében fájdalom van
Nyugodt türés a homlokán.

Honvéd volt, — mint elmondá — egykor,
Küzdött ő is, mint hős Lehel.
De ifjúsága, szép családja
Kihalva . . . árván hagyta el.

Egykor a kard volt hü pajtása.
Most mankó lett bus támasza;
Ez hübb társa volt, mint a fegyver
Ez el nem hagyta őt soha!

Minden beteghez jön valaki:
Enyhül kissé a fájdalom . . .
Mit érezhet ő egymagában!
Hozzá megyek: vigasztalom.

Mosolygok rája nyájas arccal,
S amint el-elesítigatom,

mát vesszük ajakunkra, mert úgy hisszük, ha a Krisztus evangéliomát vetettük el magul a magyar ember szívébe, akkor teszünk legnemesben.

Más az eszköz, de a cél egy!

Elfogja újra a keserűség itt szívünket! El kell-e azért választani a két ifjúságot egymástól, rést kell-e ütni a hazaszeretet fundamentomán. A theologus, a jogász nem szerethetik egyformán hazájukat.

Nem vétek-e ellenkezést szerzeni közöttük, a helyett, hogy összefogva kezüket, nemes barátsággal törjenek előre, együtt buzgólkodjanak egy olyan ábrándosnak tetsző célért, mint a magyar haza függetlensége

Együtt rakják a téglákat a fundamentumhoz.

Hej! Kába elv az, mely azt vallja, hogy nem férhetünk meg egymás mellett. — Hadd jöjjön össze az a sokféle jellem, sokféle modor, sokféle hajlam! Hadd verődjenek ezek össze, zsörtölődjenek egymással, csiszolódjanak, alkalmazkodjanak: meglássuk, hogy rossz hatással lesz-e az ifjúsági életre, ha az a szent cél mindenkor érintetlen marad. Nem gondolják meg azt, hogy már ekkor elszakadván egymástól, hogy férhetünk meg, hogy egyezünk meg majd ott kint az életben.

*Ó rám néz s mintha mosoly ülne
Ottan a bágyadt ajkakon.*

*Tán olyankor, fiúra gondol . . .
Talán magára, a mikor
Ifju derű mosolygott rája
És boldog volt óh annyiszor.*

*. . . Oh ifjúságnak bűvös álma,
Mint rózsafelhő elrepül
S a bus aggságnak kínos terhe
Olyan hamar ránk nehezül.*

Kovács Lajos.

Forradalom reggelén.

Irta: Ritókh Emma.¹

Lassan világosodott. A kissé hűvös, tavaszi reggelen a természet is kezdett ébredni, mintha várta volna a napot, hogy szempilláit felnyissa. Sem világosság, sem árnyék nem tarkítják az egyhangu szürkületet; nyugatról még az éj visszaleselkedik.

¹ A debreceni H. Ö. T. és a budapesti Bethlen Gábor-kör által Debrecenben tartott országos protestáns-estélyen felolvasta: szerző.

Nem, nem! ennek nem szabad megtörténnie
Áljuuk e helyett rendbe; nem baj ha egyikünk így vágja kapáját a földbe, a másiknak amugy, ha egyikünk ilyen rendet vág, a másikunk amolyant: csak egy földbe vágjuk, egy földön arassunk, egy helyre, egy gazdának takarítsunk.

Megfontolásra hívjuk fel még egyszer a „Jogász kör” vezetőit.

Fogjunk kezét egymással, ha úgy lesz épen a „Bethlen Gábor kör”-ben, melynek épenséggel nincs más célja, mint a miről főntebb emlékeztünk: magunkhoz fordulni segítséggel a jövődő magyarságért és a mostani magyarsághoz fordulni, ha talán tehetnénk rajta egy két gyógyító sebkötözést

(Debrecen)

Kövér Árpád.

Másodvirágzás.

*Egy pár ürge kis lány jár az udvarunkba,
Eperfánk árnyában folydogál a munka;
Kötnek, kötögetnek arany pamutszállal,
Fecsegnek, csacsognak üde piros szájjal.*

*Nincs az udvarunkban valamire való
Sarkon forgó legény, lányok közé való.
Én magam ugyan már legény volnék vagy mi,
De én szeretek a lánynak békét hagyni.*

Hirtelen az egész áttetsző szürkéségen keresztül villan a nap aranyos fénye, egyszerre végigsimitja a szél a szinessé vált bokrokat és fákat; hosszú árnyékok nyulnak végig a szántáson, — a kertek pázsitágyain — és keresztbe átszelik a fehérén ragyogó, kavicsos országutat.

Az uton egy csapat munkás tartott a város felé. Még szürkületkor indultak el egyenkint a közelfekvő falvakból, ahol olcsóbb a lakás; aztán szó nélkül csatlakoztak egymáshoz, lassankint mind többen összeverődtek és nehézkesen, vontatott lépésekkel mentek tovább. Így közeledtek a városhoz, a gyűlölt, nagyvároshoz, mely a kenyeret adja nekik.

A legtöbb kőmives volt közöttük, — odabent folytonosan építkeztek a gazdagok, — de akadt egynehány jobb öltözetű iparoslegény, darócruhás napszámos is; legvégül pedig asszonyok jöttek, feleségek, vagy munkanélküliek. Mind rút és koravén volt az örökös munkától és a sok gyermektől; a lötyögő rongyokba burkolt apró teremtéseket karjukon vitték, vagy maguk

*Édes apám látva, hogy a deli lányság
Csupa merő jókedv, legényért kívánság;
Kapja, fogja magát, egy kis böte széken
Odakuporodik közibökbe szépen.*

*Meg-megpödörinti deresedő bajszát,
Bozontos szemével kacsint egy egy kajszát.
Csipkedi a népet régimódi szókkal,
Simogatja közbe pusztántermett bókkal.*

*Nevet a leánynép. Tulipiros kedve!
Viszi apám a szót fennyen, kötekedve,
Édes anyám kinéz a pítarból néha —
Nem bántja jó szívét ez a csendes tréfa.*

*Vigadjatok lányok, kedves koszorúbai!
Engem közibétek nem vezet az útam
Resteltem ugyan, hogy más áll helyet értem,
De a lányok nyelvét nem is igen értem.*

*Kelmed, édes apám, csudálva, csudálom.
Ugy tetszik ez a kép, mint hajnali álom:
Nyiladozó rózsák terebélyfa árnyán,
Öreg felleg körül nevető szívárvány!*

*Mig én kushadozom tölggfa asztal mellett,
Leányvárt ostromol egymagában kelmed!
No hisz nem hiába: katona volt hajdan!
Ki-kiüti magát a vitézi hajlam.*

Oláh: Gábor.

után huzták, ha apró lábuk nem tartott lépést velük.

A tarka vászoningek, a kék munkás-zubbonyok mozgó, élénk színfoltokká lettek az aranyos világításban, de ezeknek az embereknek a nap hiába jött föl. . . Mintha mind testvérek lettek volna, úgy hasonlítottak egymáshoz; egyenlő lépésekkel haladtak, mintha valami nagy, közös terhet vinnének, ugyanaz a közös félelem vont örökös barázdát fiatal és vén homlokára egyaránt: a kenyérgond, a megélhetés félelme. Föl sem néztek, mikor a vidám nyári lakok és a pöfeszkedő tornyos villák között a külvárosba értek. Nem siettek jobban, mikor a reggeli harangszó végigzúgott a város fölött, ki a nyári lakásokig, — el a messze ezántóföldekre, míg valahol a sikon elhalt.

A ringó, hullámzó harangszó közé gyors, rövid, egymást követő, nyershangú puskaropogás vegyült a távolból. A munkások egyszerre kapták föl a fejüket s egymásra néztek. Nagyon jól tudták, mit jelent ez: napirenden voltak az össze-

Békesség tinétek!...

Megmagyarázhatatlan, csudálatos szeretettel veszem kezembe a tollat, amikor a „Debreceni Főiskolai Lapok“ ba kell írnom. Nem jól mondtam. Nem amikor írnom kell, de amikor írni kívánok. Az az esztendő, amit becézgető szeretettel, törekvő buzgólkodással, mint a lap volt szerkesztője boldogságban töltöttem vele, annyira hozzátartott, mint a szeretet a magyar földhöz a magyart, mint az erkölcsi erő a nemes szívhez a tiszta érzésvilágot.

Ez az összekötő kapocs köztem és a „Debreceni Főiskolai Lapok“ közt, tudom, hogy örökre megmarad. És amikor ezt ilyen kijelentő formában megírom, egyszermind azt is érzem, hogy a debreceni ifjuság ez írásomat, szeretettel megszívlelendi, s csak a szeretetből fölsarjadó igazságot keresi benne, mely legyen talán bár igen kicsiny körű, de nem halovány s épen ezért megírása szükségesnek mutatkozik.

¹ Annyira fontosnak tartom e cikket annak megvilágítására, hogyan vélekednek a helyzetről körünkön kívül eső egyének, hogy, jól lehet, elmaradt ünnepi számunkba szánta a szerző, — mert hisz pár héttel ezelőtt jártak lent Debrecenben — örömmel teszem közzé s kívánom, hogy mindenki tanuljon belőle. Szerk.

ütközések a katonák és munkások között. Senki sem tudta miért? hogyan? egyszerre hol itt, hol ott támadtak fel az emberek.

Ilyenkor mérföldekre elhallatszott a gyors, rövid, egymást követő, nyershangú puskaropogás s a munkások mindenütt, ahol meghallották, egymásra néztek, mert jól tudták, mit jelent.

A fáradt, lassu kis csapat gyorsabban megindult a lövés zaja irányában. Parancsszó nélkül, vezér nélkül, összhangzóan cselekedtek. Egy gondolat vezette őket s az asszonyok ölbe kapták gyermekeiket, hogy lépést tarthassanak a siető gondolattal.

A külvárosi utcákból futóalakok tűnnek elő és szó nélkül, kérdés nélkül csatlakoznak! pizkos, condrás koldusok, pincék és padlások, vagy talán a csatornák patkányai, kopottas semmittevők, utcai suhancok, ijedtképű, jókabátos emberek, félig öltözött, megriadt asszonyok, kiket a kíváncsiság csalt ki. . . Mintegy hipnotizálva vonja őket a siető csapat tovább.

Beljebb a szegletekben beszélgető, tétovázó

Engedjétek meg nemzetes és tiszteletes barátaim, hogy igen röviden a debreceni ifjuság közel multjába tekintsek vissza. Belé szédül most is a szívem abba a ragyogó magyar világba önkénytelenül is, melyet ezelőtt két esztendővel teremtettünk a kollégium öreg, komor és dalos falai között és mindenütt azon kívül is, ahol megjelentünk. Csak egy magyar tulajdonságról felejtettünk meg, csak a legéleterősebb magyar, jellemző tulajdonságot nem áptuk, mikor szilaj magyar dalok pezsgő ütemeire virágos jókedvvel, derékra simuló sujtásos szép magyar ruhákban jártuk a babonás magyar táncokat, mikor nagy Rákóczi Ferenc kuruc idejét hívogattuk nagy irodalmi estéken a jelenbe, mikor az elfelejtett magyar debreceni költő siremlékének felállítása iránt indítottunk eredményes buzgólkodást, mikor Rákóczi fejedelem árulásáról szóló törvényünk megsemmisítéséért állottunk mi is tiszta magyar szívünk minden tüzével a tenni vágyók önzetlen seregébe, — a visszavonást. Együtt dobogott mindnyájunk szive a magyar erővel átszőtt krisztusi szeretet magasabb világában, — nemcsak a nagy, de a legkisebb dolgoknál is.

És épen erről akarok szólni.

Most, mikor a budapesti „Bethlen Gábor-Kör“ itt időzött Debrecenben, hogy ünnep-napot

szerezzen önmagának és lehetőleg megalakíttassa Debrecenben is a „Bethlen Gábor-Kör“ t, a legmelegebb örömmel, a legfőlemelőbb érzéssel tapasztaltuk, hogy egygyé olvadt a debreceni ifjuság, egygyé olvadt, mert érezte, hogy — *nagyobb* dolgról van szó. Nem felejtkezett meg arról, hogy a debreceni diákság becsületét, melyet Debrecentől távol fölszentelt oltáron látunk lobogni, el nem szabad takarni a napi, kicsinyes torzsaladások miatt; megértette, hogy az az ügy, amelynek diadaláért a „Bethlen Gábor-Kör“ küzd, van olyan érdemes, erkölcsi tartalom tekintetében pedig gazdag, hogy akkor, mikor a debreceni ifjussággal akar összeölekezni, sokszor rögs, fölvert útján, elfelejtse hazai kisdolgokból keletkezett visszavonását s mindnyájunkat egy és ugyanaz a lelkesedés vezesse vendégül érkező ifju barátaihoz!

De hatalmas erővel állhatna ki a magyar mindenütt a versenyek beláthatatlan mezőire, ha szívük, lelkük összeforradna akkor is, midőn a legapróbb dolgokról van szó. Ha az a szeretet, mely Karácsony szent ünnepén öntudatlanul még a mások gyűlölködők szívébe is bele költözik, munkáló és munkára indító csudás erejével soha árván és hidegen nem hagyna magunkra bennünket. Ha a kis dolgokban is föl tudnánk emelkedni

emberek várják, hogy mi lesz és nem tudják mit tegyenek: de a futó csapat magával viszi a beszélgetőket, az aktivitás láza elragadja a tétovázókat. A tömeg száz meg száz emberrel szaporodik és száz meg száz gondolattól nő az az egy gondolat.

A puskaropogás most egyszerre ismétlődik, — egész közelben, — itt mellettük. . . Ott a szegleten az előre nyomuló nagy csapattal szembe egy kis futó csoport kerül, lovas katonák tünnek föl mögöttük.

— Vissza! — kiáltja egy hang.

— Vissza! — ordítja száz torok s az előre rohanók magukkal ragadják a futókat. Az egyik katonát homlokon találja egy kő. . . Tíz, száz kő repül a nép közül, mely megvadulva rohan a lovak patkója alá. A katonák kénytelenek hátrálni. . . Ilyen harchoz kevesen vannak.

Egynehány sebesültet sopánkodva vesznek körül az asszonyok, a nép pedig saját győzelme felett meglepetve, egy pillanatra megáll.

Az új királyi palota előtt levő téren vannak. Nagy kert veszi körül a fehér-márvány homlok-

zatu palotát, vasrácsozatának óriási akántusz levelei, vert cimerei, az egybefonódó ékitmények mereven zárják el egymástól ezt a két világot. Hideg béke tekint ki a forrongó, küzdő gondolatra, a tradíciók nyugalmas otthonából. . . Bent fiatal hársak rázzák le rózsaszín rügytakarójukat, exotikus japáni bokrok vörös virágai, mint fel-fűzött korallsorok virítanak elő az alacsony bokrokról s a korán nyíló fák fehér és rózsaszín virágai nevetnek a nép felé.

Néha a szökőkút csobogása kihallatszik a kert csendjébe betolakodó, zavarosan nyüzsgő hangokból, mint a tivornya zajából a finom pohárcsengés.

Tarka kavicsos ut vezet a zárt palota elé, melynek ablakai még lecsukva alszanak. Itt nem lakik most senki. Csak kétoldalt, a félkör alaku, nyitott oszlopcsarnokban királyok hosszú nemzedékeinek márványszobrai néznek tul a kerten — a megváltozott világra.

De a kert rácsajtaja nyitva lehetett, mert a tolongó néptömeg csaknem akaratlanul benyomta s a nyitott zsilipen át a tenger áradat benyomul.

az önzetlenség égbe vezető, ragyogó hegyére. Ha az Istent nem csak megszokásból *idéznenk* ünnepélyesebb alkalmakkor, vagy könyörögnék hozzá kétségbeesésünkben, de tudásban gyarapodva, — a nagy bölcsész igazsága szerint, — napról-napra szorgosan keresnénk a benne való örömet. Ha a hazafiasságot nem csak ünnepi köntösnek, a fehér asztal mellől elmaradhatatlan szóvirágnak, hanem köznapi munkánkban is tápláló és növesztő erőnek tekintenék. Ha minden kis lépésünkben magyarok és vallásosak maradhatnánk. Ha egymástól való érintkezésünkben megfeledkeznénk arról, hogy keresztyén magyar emberen kívül mások is vagyunk. Ha a kenyér küzdelme után minden cselekedetünket a magyarság, a protestántizmus erősítése irányítaná. Ha ebben találnánk és keresnénk a szórakozást, a pihenést. Ha négy egymásba tekintő szem melegen kapcsolódnék össze mindig a hitért és a hazáért.

Ezeket az eszméket szolgálja a „Bethlen Gábor-Kör“ a legkisebb dolgoktól kezdve a legmagasabbra törő eszméig. Ez ujitó küzdelemhez keblére fogadja és hívja a joghallgatót, a bölcsészt, a teológust, az orvost s mindenkit, aki magasabb intelligenciájának tartalmával ez eszme diadaláért tehet valamit: férfit, nőt egyaránt. S ha Debrecen ifjúsága a budapesti, a kolozsvári

után, egy harmadik debreceni „Bethlen Gábor-Kör“-t elég erős leendő megteremteni: a Karácsonykor szívünkre szálló munkás szeretet megáldott titeket nemzeti és tiszteletes barátaim, régi jó diák pajtásaim; mert e körön belől olyan erővel vonz egymáshoz benneteket a mindig nemes eredményeket támasztó krisztusi szeretet, hogy e körön kívül, mikor külön-külön dolgaitokat végzitek, egymást nem háborgatjátok, egymásra nem irigykedtek, a kenyér után törő küzdelmet tehát könnyebben viselitek. A „Bethlen Gábor-Kör“ erkölcsi alapját képező erkölcsi tartalom megtanít benneteket arra, hogy a legkisebb dolgokban is legyetek önzetlen magyarok és igazi keresztyének.

Karácsony melegsége termékenyítse meg e kis írásban elejtett magját a békességnek s jusson belőle mindannyiótok romlatlan szívébe!

Gyökössi Endre.

Falusi cipő.

*Barna hajú, puha bélű
Drága kis jószágom,
Hogy jutottál hozzám annyi
Tenger pusztaságon?*

Csodálatos zsvaj tölti be a levegőt, amely fokozatosan, mintegy önmagával küzködve nő. Mintha az a nagyra nőtt gondolat hangot, szót keresne, de nem találja meg.

— Le a királyok szobraival — kiáltja egy s visszhangozza ezer torok.

Kőművesek rohannak elő szerszámokkal, baltákkal a napszámosok; nem tudni honnan, tiz létra is emelkedik a komoly király-szobrok talapzatai mellett. Egy kék zubbonyos, fiatal munkás rohan föl vakmerően az első létrán, ütésre emelt kalapácsal.

Fönt, a királyi korona méltóságos védelme alatt egy madár rakott fészket a tavasszal. A szokatlan zaj fölriasztotta az anyát és a sárgacsőrű, pelyhes fiókák ijedten tátognak puha otthonukban, míg a nagy madár neki repül szembe támadójának s csaknem megvakítja szárnycsapásaival, hogy megvédje fészket a vészhozó kalapács ellen.

A munkás egy pillanatra visszahökken... Talán a védelem gyengesége hatja meg... Vagy

talán valami atavisztikus családi érzés tartja vissza romboló kezét. De a másik percben egy recsegő létrán utána rohanó asszony vakon sujt egy fadoronggal a koronára.

Döngenek a kemény balta- és kalapácsütések, — fehér márványfejek gördülnek le a föbe, fehér márványkoronák és kormánypálcák törnek szilánkokká.

Ledőltek a halott királyok, a nép pedig élő királyokat keres. És mintha ez a gondolat megtalálta volna a kifejezést, a tovaáradó népet ez a szó vezeti tovább.

Üres lesz a kert, üres lesz a tér, csak távolról hallik a rettentő zaj és ismét fölhangzik a gyors, egymástkövető, nyershangú puskaropogás.

A kertben helyreáll a régi csend. A palota márványhomlokára odatűz a nap, ragyognak a vert vas- és márványcimerek, de lent a földön az agyontaposott bokrok elhullatták rózsaszín és fehér virágaikat s a márványtörmelékek fölött egy kis madár kétségbeesett visongással röpököd...

*Könnyű voltál, mint a pelyhet
Ugy hozott a posta.
Hej, de véled az én egész
Boldogságom hozta.*

*Nézlek, nézlek, — míg a szemem
Csak megtelik könnyel...
S míg majszollak mint a gyermek,
Jut rád is özönnel.*

*S mintha otthon ülnék újra
A kis asztal mellett:
— Ez az édes, kedves illat
Ugy körül melenget. —*

*Mikor együtt szegtük meg az
Ünnepi kalácsot ..
Átéli most lelkem újra
Azt a boldogságot.*

*Óh te drága két kezének
Áldott sütte-főztje!
Mig betartasz, lelki-testi
Vágyaim te töltsd be.*

*Te fakaszszál most szivemben
S arcomon virágot...
Mit nem ér egy kis falatkád?!
Egy egész világot!*

*Körüllengő illatárod
Jó anyám szerelme.
Puha béled édes anyám
Áldott szive-lelke.*

Baja Mihály.

Descartes.

*Dekárt óráról ballagok haza,
Körülesapdos az utcanép zaja,
Sóhaj meg hü-hó, zagyva életlárma
S nem érdekel, csak bölcsünk büszke álma,
Ki elzúgá a gögös szózatot:
„Gondolkodom, tehát vagyok“.*

*A szín, az illat: tünde délibáb,
Káprázat csak: a tér, idő, világ.
Igazságunknak karsu légi vára
Elolvad, omlik hőember módjára.
Mert csak agyamban él: a cél az ok...
„Gondolkodom, tehát vaggok“.*

*Az ész, az elme hát a gögös ur,
Mely fönn trónol a lét királyaul.*

*Az ész, e hitvány, ez a törpe véges,
Mely föltekint az Isten rejtelméhez,
S míg fényt keres, az Éj odvába lép,
Hol egy vak órjás ráhág: a Sötét... .*

*Szegény király te, — mosolygok föl én
S közben meghallom, hogy az ut körén
Cipőm kopog, a bölcséletnek vége,
Fürdöm a napnak sugártengerébe'
S eddig benn ülő, ködös tekintetem
A lét virágán kint pihentetem.*

*Hullámszik föl, le férfi, nő, de hány!
Mozgó virág itt minden szép leány.
Piruló orcák édes biborárol
Arcomra lebben rózsaszínű fátyol,
S amerre száll e bűbájós sereg,
Lobogva, mint a bolygóköz: megyek.*

*Mit itt az ész és mit a tudomány,
Bujdokolok egy forró szív után.
S míg ész csatlósom lábam igazgatja,
Bennem király a szívnek indulatja
S boldogságomban sirva fakadok...
— Tűznek születtem, lángolok: vagyok.*

Madai Gyula.

A helyzet.

Nem szükséges rajzolni azt a tért, amit immár a M. I. Ö. T. ez évi életében multnak nevezhetünk (a jelent tekintve, örömmel is nevezük annak) felemlítenem azokat az eseményeket, melyek a társulat történetébe bevilágítanak, hiszen mindarról részletesen irt e lapnak volt szerkesztője.

Annyiban azonban, amennyiben a volt szerkesztő e tárgyra vonatkozó cikkei nem mindig és mindenütt valódi világításban mutatják be az egyes eseményeket, hanem azokon a céltudatos színezés — nem mondom ferdités — jelei ismerhetők fel, mégis pár szót el kell mondanom, hogy e változást, mely a lap életében ismételtlen észlelhető, megérthesse tisztán az is, ki talán nincs eléggé tájékozódva, vagy pedig rosszul értesült egynémely dologról.

A mult évben egymással élet halál harcot vivó két párt, jelen év elején készült döntő ütközetre. A győztes az a párt lett, amelynek táborában szellemi erkölcsi erő vitte a főszerepet.

Am a győzőnek nem volt jelszava a „Vae victis“. Békét akart. Békét kötött. A béke nem termette meg gyümölcsét. Mig a komolyabb, értékesebb elemek mindkét részről, ha elkülönítve

is bár, munkálkodni törekedtek, az akadémiai élethez nem szokott, a helyzetet nem ismerő néhány fiatal ember folytonosan csomót keresett a kákán s meggondolatlanul szította a lángot, melyet az érettebbek, már csak a közbéke, nyugalom érdekében is, — oltogatni, takargatni törekedtek. A dolog törésre került. A rövidebbet ők húzták s a társulat nyugalma helyre állt.

Egy baj volt még. A társulat lapja nem a társulat érdekeit képviselte, miért a panasz folytonos volt.

Én a közbéke érdekében, midőn tehettem volna is, — mert személyemet ha nem is nyíltan, de a helyzettel ismerősök előtt érthető módon, folytonosan támadta — nem tettem semmit, remélve, hogy majd megelégszik a dolgot s feltéve magamban, hogy minden tekintetben igyekszem kifogástalanul viselkedni..... Olaj volt a tüzre!

Engem s a minden tekintetben érdemes tisztikart nem támadhatván, megtámadta a múlt évit, melynek ő is egyik tagja volt s annak elnökét s pedig olyan módon, amit felelet nélkül hagyni nem lehetett.

S im itt tűnik fel való világitásban a dolog. A jelen tisztikar nem sokat ad az őt érő támadásokra, tudván, hogy azokat nem az igazság, de a céltudatosság szülte, — de egy volt tisztikar — melynek többé nincs módjában védekezni — megvádolását nem tűrte el.

A szerkesztőnek ez irányért, melyben a lapot vezette, válnia kellett állásától s ezzel világgossá lett az a különben mind a természetes észből, mind a jogos helyzetből egyszerűen következő tény, hogy a „*Debreceni Főiskolai Lapok*“, melyet a Magyar Irodalmi Önképző-Társulat ad ki, immár közel egy félszázadja ezen társulatnak kizárólagos tulajdonát képezi s mint ilyen, egyedül a társulat érdekeit képviselheti, egyedül a társulat irányában haladhat.

Hogy mi lehet a Társulat iránya? Erre igen egyszerű a felelet! Az, ami a Társulat emelkedését, izmosodását vonja szükségkép maga után! A volt szerkesztő nem ez irányt követte. Dicsérő cikkekben irt egy olyan intézményről, mely a Társulat tagjait, mint egy testet, két fele akarja szakítani! Magában véve elég a „pereat“-ra. Nem volt egyszellemű (pedig a múlt évben az volt) a tisztikarral, a társulattal s mivel vele szemben gyengének érezte magát, minden uton, módon

gyengítésére törekedett a tisztikarnak, a társulatnak egyaránt. Ez nem helyes eljárás. Vallhatok én akármilyen elvet, ahhoz senkinek nincs semmi köze, ámde, ha egyszer valakitől megbízást fogadok el, akkor e megbízásnak elveimmel egyeznie kell s ha nem egyezik, vagy elveimet változtatom meg, helyesebbnek gondolván az ujat, vagy a megbízást nem fogadom el. Vagy mit szólna a világ, ha én a polgártársaim előtt a függetlenségi eszmékért lelkesedném s fent az ellenpárttal szavaznék. Vagy pedig, mint ref. pap, hirdetném a kath. dogmák fenségét, vagy nem tudom én mit!

De végre is, elég legyen ennyi! A szerkesztő megtalálta az egyedül helyes megoldást: lemondott, habár — egy kissé későn, amidőn a lapot meglehetősen nehéz állapotba juttatta helytelen politikájával.

Most új szerkesztőséget kapott e lap az alapszabályok értelmében. Én e változást jobb, egészségesebb jövő előjelének tekintem s akarom is, hogy úgy legyen!

(Debrecen.)

Erdei Károly,

a M. I. Ö. T. elnöke.

Este.

Micsoda kép?! A lelkem megremeg!
Behunyta szememmel nézem hallgatóg...
Anyám karján, az isten áldja meg,
Beszélni kezdő kis öcsöm kacag,
Édes tejének áldó mézivel
Tartotta jól szerette jó anyám...
S most mintha hangját itt is hallanám!?

Száz csók közt mondja: „Édes kis fiam,
Elég a játék már. Csicsiss baba.
De csókolj meg először; így ni, lásd!“
S kínálja is már édes ajaka,
Mert érti ezt is a kicsiny legény,
Vagy mint az apja hívja: a huszár!
Csókolja anyját — és elszundikál.

Karjában őrzi jó anyám azért.
És könyje alvó kis fiára hull.
„Mi lesz belőled, lelkem lelke te?“
Megérezem itt, ezt kérdi szótlanul.
„Ki őrzi majd édes kis magzatom?“
De atmosolyg sötétes bánatán.
— Reám gondoltál édes jó anyám!

Micsoda kép?! A lelkem úgy remeg!
Szívem szorul s könyvem törülgetem.
— Miért rabolt el tőled kis hazám
Küzdésre vágyó ifju életem?

*Csak most jutnék egy percre is haza,
Hogy megsimitsam jó anyám, hajad,
Hogy megcsókoljam drága ajakad?!*

(Budapest)

Gyökössy Endre.

Margaréta.

*A mosolygó napfény szemed ragyogása,
A szemérmes hajnal, arcod pirulása.
Termeted delibb a ringó liliomnál,
Szavad andalítóbb a méla daloknál.
Szép vagy, legszebb éke álmaim egének...
Tavaszi rózsaszála, hogyne szeretnék!*

*Ártatlan lelkeknek szűztiszta havára
Egy folt sem esett még a világ zajába.
Maradtál kedvesnek, tudsz sirni, nevetni,
Tudod azt az egyet örökre szeretni,
Tudsz csillaga lenni komor életének...
Jóságos angyalom, hogyne szeretnék!
És hogyha megcsendül édes kacagásod,
Mosolyra fakasztod a bus némaságot.
Víg dalalásodtól kiderül az ég is,
Kikeletre gondol a sárga levél is.
Tündérek az égből irigylve néznek...
Zengő csalogányom, hogyne szeretnék!*

*Te vagy legszebb, legjobb széles e világon,
Te vagy szívem vágya, éltető sugárom,
Rögös utaimnak te vagy a vezére,
Küzdelmes csatámnak drága pályabére,
Szívemben érzés vagy, agyamban a lélek...
Örök mindenségem, hogyne szeretnék!*

Gulyás József.

Társulati életünk.

Felelet. Szarka Lajos volt szerkesztőnek az 1903 dec. 10-iki számában „El addig, ahová jutotunk“ c. cikkére vonatkozólag ugyan e hóban tartott választmányi-, majd közgyűlésünk a következő határozatot hozta:

Társulatunk a múlt évi tisztikar, különösen annak tevékeny, buzgó elnöke iránt, jelen év elején hálájának, tiszteletének s ragaszkodásának adott kifejezést, tiszta meggyőződését követve, ugyanezért nem türheti el, hogy e tisztikart s ennek elnökét a társulat tagjai közül bárki is igazságtalanul megtámadja.

A lap és a társulat nem két külön dolog, de teljesen egy s így, midőn a múlt évi tisztikar

elnöke jelen elnökkel egyetértve, a Rákóczi-szobor javára 300 koronát elküldött, végrehajtandó az alakuló közgyűlés e tárgyra vonatkozó határozatát — nem a lap, hanem e teljesen egy pénztárából küldte el ez összeget.

A társulattól történő kilépésre vonatkozólag pedig elég legyen felemlíteni, hogy a közgyűlés, mely a kivonulás után is, több, mint száz tagból állott, köszönetét s elismerését fejezte ki elnökének, azon szilárdságért s magatartásáért, mellyel a társulat békéjét, nyugalmát helyreállította s veszélyeztetett komoly haladását biztosította. Ennyit az igazság kedvéért.

Az első közgyűlést f. hó 7 én (este 7 1/2 ó. a VI. teremben) tartottuk. Elnök rövid megnyitójában buzgó, komoly munkálkodásra hívta fel a tagokat s néhány szóval megemlékezve az előző félév megzavart békéjéről, a jelenben való kitaratást tüzte ki e félév céljául. Az estély műsorát Baja Mihály felolvasása, Dobra Jenő szaválata és Erdei Károly előadása képezték. Baja Mihály, az „Uj Bokrétá“-ból öt szép költeményt olvasott fel, melyeket a jelenlevők nagy lelki gyönyörűséggel hallgattak s a felolvasásért jegyzőkönyvi köszönetet mondtak. Dobra Jenő, a társulat egyik legtehetségesebb s legkellemesebb szavalója, Indali Gy. „Ha még egyszer“ c. költeményét szaválta nagy hatással. Szaválót a társulat kitüntetésre bírálta. Erdei Károly a „Petőfi cyklus“-ból a második részt adta elő, amelyben Petőfit, mint forradalmi költőt mutatta be öt költemény előadása kapcsán. A társulat művészi előadásáért jkvi köszönetet mondott.

Fazekas Mihály emléke A „Ludas Matyi“ országos hírvé szerzője, ki mint növénytudós is előkelő helyet foglal el, rég porladozik a Kossuth-utcai temetőben, egy jeltelen hant alatt. A mult iránt érzékeny ifjuságunk, de különösen Társulatunk, — amely, mint mindenben, ugy e tekintetben is vezérszerepet vitt, — évekkkel ezelőtt mozgalmat indított egy emlékoszlop állítására. Az ifjuság lelkesedése elaludt, Társulatunk egy bizonyos összeget összegyűjtött — s ezzel többé senki sem érdeklődött az ügy iránt.

Jelen évben ismét szőnyegre került a kérdés s most immár ott állunk, hogy ez év június havában leleplezzük a nagyszabásu emlékoszlopot, A bizottság élén társulatunk tevékeny elnöke áll, aki a költő élő rokonával — Tóth József nyug.

tanárral és Tóth András szobrászsal együtt, ki az emlékoszlopot fogja készíteni, — felkutatva a sirt s most már hozzá is fogtak a mű kidolgozásához a megállapított terv szerint.

Fazekas ünnepély. Március hóban országos nagy Fazekas ünnepélyt rendez a társulat, melyre híres erőket hív meg. A jövedelemből a még hiányzó összeget fogja pótolni. Az ünnepély előkészítésén nagyban fáradozik a bizottság.

Márc. 15-iki ódára hirdet pályázatot társulatunk. A költeménynek szavalásra alkalmasnak kell lenni. A nyertes mű jutalma 20 korona s a kollégium udvarán fogják elszavalni. A jeligés levéllel ellátott művek márc. 1-ig adandók be Baróthy István titkárhoz.

Előfizetési felhívás.

E második felévben a „Debreceni Főiskolai Lapok“ ra új előfizetést hirdetünk azoknak, kik az első félévben nem jaratták lapunkat.

Nem akarjuk dicsérettel kezdeni munkánkat, dicsérjenek majd a tények; csupán azt ígérjük, hogy a belénk helyezett bizalomnak igyekszünk tehetségünkhöz mértén megfelelni s mindenképp rajta leszünk, hogy szépet, kellemest, *hasznost* nyujtsunk olvasóinknak e lap hasábjain. Célunk lesz, hogy az ifjúsági életnek hü képét nyujtsuk s hallassuk szavunkat, ahol szükség, a közérdek úgy kívánja.

Midőn a legmelegebb pártfogásra kérjük fel úgy az ifjúságot, mint a nagyérdemű közönséget, egyszersmind tudatjuk, hogy régebbi előfizetőinknek az elmaradt számokért való kárpoztalásképen *új előfizetőinknek pedig, ha a félévi 1 korona 50 fillér előfizetési díjhoz még 50 fillért csatolnak*, teljesen ingyen küldjük Erdei Károly a „vilájáor diák“ március első felében, illusztrált kiadásban megjelenő „*Gyalog a vén Európán keresztül*“ című érdekes utirajzát, melyet társulatunk ad ki.

Előfizetési díjak: „Főiskolai Lapok“ Debrecen, collegium címre küldendők.

Különfélék.

Egyetemi hangverseny Turkevén. Megmozdul a vidék mindenütt Debrecen környékén, hogy filléreit összegyűjtse s áldozat gyanánt hozza annak a szép eszmének megvalósítására, melynek neve: protestáns egyetem — Debrecenben. Megmozdul a vidék s legelőbb is Turkeve. Hazafias érzésű polgársága értesítette főiskolánk szeniorát, hogy a debreceni kollégium diákságát ölelő karokkal, szeretettel várja.

Szívesen fogadta e meghívást a „Hittanszaki Önképzőkör“ s elhatározta, hogy február hó 28-án kirándul Kevébe a főiskolai énekkar közreműködésével hangversenyt rendezni, melynek tiszta jövedelmét a Debrecenben felállítandó protestáns egyetem javára fogja fordítani. Az a nagy érdeklődés, melylyel Turkeve és vidéke e hangverseny iránt viselkedik, biztosítja a legnagyobb erkölcsi s anyagi sikert.

A rendezőség most küldi szét a meghívót, melyből terjedelmes volta miatt csakis a műsort közölhetjük:

1. Vársz-e rám a forrás partján? D. Sankeytől. Előadja a debreceni kollégiumi énekkar.
2. Az ünnepélyt megnyitja Csiky Lajos theol. dékán, a „H. Ö. T.“ felügyelő tanára.
3. Rákóczi a határon. Lányi Ernőtől, előadja a debr. koll. énekkar.
4. Czinka Panna Farkas Imrétől, szavalja Tóth Sándor th. A kíséző éneket vezeti Peley József th.
5. Londoni gyalogutjáról beszél Erdei Károly th.
6. Kuruc dalok. Énekli Hajdu László jh. A kíséző cigányzenekart vezeti Peley József th.
7. Ének a virágról. Irta s felolvassa: Baja Mihály th.
8. Népdal-egyveleg Doppler Károlytól. Énekli a debr. koll. énekkar.
9. Csokonai Vitéz Mihály Dorottijából részletet szaval Baróthy István th.
10. Lengyel bordal. Stehlé-től, előadja a debr. koll. énekkar.
11. Az ünnepélyt bezárja Harsányi Pál szenior, a „H. Ö. T.“ elnöke.
12. Dal a tihanyi Echohoz. Férfikarra írta Mácsay S. Előadja a debr. koll. énekkar.

Az ünnepélyek műsora különben a következő:

1. Érkezés Turkevébe február hó 27-én d. u. 4 órakor.
2. Február 28-án d. e. 9 órakor ünnepélyes istentisztelet a református templomban a következő sorrendben: a) felálló ének: 37. dics. 1. v.; b) közének: 74. dics. 1., 2., 3., 4. v.; c) Téged hiszünk... Bognártól, előadja a kollégiumi énekkar; d) imádkozik s prédikál Eröss Lajos theol. tanár; e) 76. dics., férfikarra írta Szotyori Nagy K., énekli a debr. koll. énekkar; f) közének.

3. Délután 5 órakor egyetemi hangverseny a városháza dísztermében.

4. Hangverseny után tánc az uri kaszinó összes termeiben.

5. Február 29-én d. e. fél 11 órakor indulás vissza Debrecenbe.

Mint értesülünk, tervbe van véve egy hasonló hangversenynek Karcagon való rendezése is.

Hangverseny Kisvárdán. A debreceni jogászok február hó 21-én Kisvárdán rendeznek táncmulatsággal egybekötött hangversenyt, melynek tiszta jövedelmét nem az egyetem, hanem a „Jogász kör“ céljaira fordítják.

Protestáns-estély. Kilencedik protestáns estélyét rendezte a „Hittanszaki Önképző-Társulat“ f. hó 8-án. A diszterem²zsufoolásig megtelt az érdeklődő előkelő közönséggel. Az ünnepély fénypontját Fejér Margit urleány, tanítónőképezdei növendék szavalata, Baltházár Dezső dr., szoboszlói lelkész előadása az „Evangéliomi bátorság“-ról s Tóth Árpád zongoraművész játéka képezte. Nagy hatást gyakorolt Németh Vince esk. felügyelő „A vallásos családi életéről“ tartott beszéde és Dobra Jenő hittanhallgató szavalata, úgy, hogy a közönség gyönyörűséggel eltelve s erősbödött vallásos öntudattal távozott. Méltán illeti dicséret e nemes belmisszióért a hittanhallgató ifjúságot, mely az est jövedelméből a homokkerti híveknek ajándékozott két gyönyörű urasztali kancsót vett.

Hittanhallgatók Mezőtúron. A H. Ö. T. január hó 31-én Mezőtúron vendégszerepelt az ottani Ref. Olv. Egylet meghívására. Az ünnepélyen Kónya Gábor, a H. Ö. T. alelnöke, Kolozsváry Mihály, Kunszabó Gyula, Baróthy István hittanhallgatók s lapunk főszerkesztője működtek közre. A szépen sikerült ünnepély jövedelmét szegény gyermekek bibliával való ellátására fordítják.

Joghallgatók H.-Nánáson. Január 16-án a joghallgatók bentlevő része táncmulatsággal egybekötött ünnepélyt rendezett. A jövedelmet a „Jogász-kör“ javára fordítja.

Biró Lajos Debrecenben. A világhírű tudós utazó, Bíró Lajos, a debreceni kollégiumnak egykor jeles hittanhallgatója, f. hó 23-án a „Bika“ disztermében a debreceni protestáns egyetem javára felolvasást tart. A nagyszabásu ünnepély iránt általános az érdeklődés s mindenki kíváncsian néz elébe a nagy utazó vetített képekkel illusztrált előadásnak.

„A biblia és Babylonia“ című, a tudós világban mindenütt nagy mozgalmat előidézett művet adja elő dr. Ferenczy Gyula, a főiskola. hirneves tanára. Az előadások iránt úgy a hittanhallgatók, mint a jogászok nagy érdeklődést tanúsítanak, ami fényesen igazolja azt, hogy az ifjúságra a legtudományosabb kérdés is gyakorolhat vonzást, ha azt a jelen keretében igyekeznek bemutatni s nem holt tudományként.

Ifjúsági diszgyűlés volt a debreceni főiskolában még a mult félév végén a budapesti „Bethlen Gábor-Kör“

itt időzése alkalmával. A gyűlés egyhangulag nagy lelkesedéssel fogadta el Barsy Károly okl. mérnök, tag azon indítványát, hogy Debrecenben is létesítsenek „Bethlen Gábor-Kör“-t. Az ügy előkészítését öt tagu bizottságra bízta, melybe Harsányi Pál széniort, Kónya Gábor a H. Ö. T. elnökét, Bihary Kálmán és Bakcsy József joghallgatókat s lapunk főszerkesztőjét választotta be. A bizottság már megkezdte működését.

A „Felsőbb Tanulók Olvasó-Egylete“ legközelebb tartott választmányi ülésén Kunszabó Gyula könyvtárosnak a könyvtár rendezéséért 100 korona jutalmat szavazott meg. A derék ifju e kitüntetése újabb bizonyíték arra, hogy nem méltatlant választott az ifjuság e tisztségére.

Uj bokréta. A régi „Bokréta“ szerzői ismét összeállottak, hogy lelküknek felgyült kincseit közrebocsássák s „Uj bokréta“-t adjanak ki. Derék, magyar lelkü ifju költőink a következő felhívást bocsátották közre: Ide s tova három esztendeje annak, hogy Bokréta című verses könyvünk megjelent s most újra öten fogtunk kezét, mint változhatatlan jó barátok, hogy amannak jó szívvél való fogadása után Uj bokréta-t kössünk magyaros dalokból. Akik ismerik első könyvünket, azok előtt nem fogadkozunk nagy szavu ígéretekkel, de ötönk szívét dobogtatja meg a vágy: vajha e második könyvünkben az előbbinél szebbet, jobbat nyújthatnánk, vajha fáradtságunkat siker koronázná! Akik pedig nem ismernek, azokhoz és mindenekhez így szólunk: ha magyar hazánkban magyar énekesnek szives dalolását jó lélekkel hallják: hajtsák fülöket szájunk beszédére, talán nem csalatkoznak. Ujabb dolgainkban segedelmet nyújt a debreceni „Csokonai-kör“ s ez a könyvünk az ő szárnyai alatt futja meg futását. — A kötet előfizetési ára: füzve 1 korona, diszkötésben 2 korona. Kérjük a gyűjtőket, hogy az előfizetési díjakat az ivekkel együtt legkésőbb február utolsó napjára küldjék Debrecenbe Madai Gyula címére (Gönczy-utca 3. sz.). Minden gyűjtőnek, ki tiz előfizetöt nyújt, tiszteletpéldánnyal kedveskedünk. — A 300 oldalas kötet március 15-én jelenik meg. — Budapest, 1904 január havába n Baja Mihály, Gulyás József, Gyököcssy Endre, Madai Gyula Oláh Gábor.

A Magyar Könyvtár januári sorozatában ismét együvé került két nagy írónk, Petöfi Sándor és Jókai Mór. Petöfinek drámája, a „Tigris és a hiéna“ eddigelé kevésbé ismert volt a nagyközönség előtt; már jó ideje csak összegyűjtött munkái drága kiadásában hozzáférhető, mert az olcsó kiadások csakis a lírai és elbeszélő költeményeket foglalták magukban. Petöfi műve mellé azok a bájos utirajzok sorakoznak, melyeket az ősz költő-fejedelem ezelőtt tiz esztendővel irt génuai utazásáról. A külföld belletristika köréből ezuttal egy szenzációs érdekességü angol elbeszélést tesz közzé a Magyar Könyvtár. Cime: „Párbaj az erdőben“, szerzője Wilkie Collins, egyike a legújabb angol szépirodalom legjobb nevéü szerzőinek. Mind e füzetek számonként 30 fillérjével kaphatók a Magyar Könyvtár kladóhivatalában, a Lampel-Wodianer-fele cs. és kir. udvari könyvkereskedésben, Andrassy-ut 21. Ugyanonnan kívánatra bárkinek megküldik az immár 336 számra terjedő gyűjtemény teljes jegyzékét.

A „Gyorsíró-Egylet“ mult hónapban tartott közgyűlése elhatározta, hogy az országos gyorsíró diákszövetség alakuló gyűlésén Szánthó József egyleti elnökkel és Szabó Ferenc egyleti jegyzővel képviselteti magát. Az országos diákszövetség meg is alakult Budapesten Téglás Géza elnöklete alatt. — A félévi rendes versenyeket minden tanfolyamon február hóban tartja meg.

A „Főgimnáziumi Önképzőkör“ multkori híradásunk óta 12 gyűlést tartott, melyen elhangzott 27 felolvasás, 17 bírálat, 2 szabad előadás és 70 szavazat. Azóta nyit meg a körrel kapcsolatos gimnáziumi olvasó, melynek költségeihez az ifjusági könyvtár-alapból hozzájárult a tanárkar is 100 koronával. Az olvasóban több napi-, hetilap, folyóirat és sakk áll az ifjuság rendelkezésére.

Szerkesztői üzenetek.

sz. r. Verse jönni fog alkalomadtán, csak igazi nevét írja meg.

Leopardi. Ez szól önnek is.

O. G. (Budapest): Jó napot; hogy vagy te fekete ember. Ő itt jól van. Üdvözöllek mindnyájatokat.

M. I. N. M. (Budapest): Minden jó lélek dicséri az urat. A dicséret, ha való, tettekből áll. Várlak benneteket.

G. P. (Berlin): A debreceni ifj. alkohol ellenes páholy megalakítását rám bízta a központ. Már vagyunk benne — magam, én is csak pár hete. Mind alkohol ellenes ez, míg szeszt nem lát, de ha egyszer megizleli, mint a tigris. Különben veled takaróznak.

K. I. (Kassa): No hát én nem szógnék olyan regimentben, ahol magyarul csak káromkodni lehet. Remélem, hogy hazafias érzéseknek kifejezést adandó, mindnyájan megrendelitek: „Gyalog a vén Európán keresztül“ című utirajzomat. Nektek ugyan feljebb kellene csapni az árát, mert a katona fizet, mint köles; de azért nektek is csak 2 korona, mert az orosz-japán háború sok mindent megváltoztathat, de a 2 koronát feljebb nem emelheti. Üdvözet, Harsányi Kálmán ott van-e? Irj valamit!

Bolleso. Legközelebb Jeruzsálembe megyek.

Mindeneknek. A papirnak csak az egyik oldalára sziveskedjenek írni. Főiskolai hallgatók részére a pedellusi szobában levélgyűjtő szekrény van elhelyezve, azért a lapunk számára szánt küldeményeket e szekrénybe dobják be.

H I R D E T É S E K.

Komáromi Józsefnél

Debreczen, Piac-utca 12. szám alatt minden
5 korona vásárlásra **ajándékol** egy **fényképező gépet** kapni ingyen tanítással.

Alapított 1805

Csáthy Ferencz

bel- és külirodalmi

könyv- zenemű- és papirkereskedése

DEBRECZENBEN,

II. kerület, Egyháztér, 2-ik szám alatt
(a nagytemplomnál).

Ajánlja dús raktárát a tudomány minden ágából, minden nyelven

KÖNYVKERESKEDÉSÉT

az irodalmi téren előforduló jelenségek gyors megszerzésére. Megrendelések árfelemelés nélkül a leggyorsabban s pontosan eszközöltetnek.

A legújabb és legkedveltebb **zeneművek nagy raktára**, zeneművek kivánatra megtekintésül is küldetnek.

Lombfűrészeti minták és deszkák dús raktára.

Vögre 10,000 kötetből álló magyar és német **kölcsön-könyvtárát** legillőbb árak mellett. E tekintetben kellő felvilágosítást nyújt a kölcsön-könyvtár jegyzék.

Szolid szabott árak!

Az ifjuság részére

legújabb divatú

kalapok, czilinderek, chikkes nyak-

kendők fehéreneműek,

legjobb gyártmányú budapesti czipők,

kezttyúk, harisnyák, sétabotok és esernyők,

pénz-, szivar és cigarett-tárczák

legnagyobb választékban kaphatók

Fekete Jakab

úri divat és kalap gyári raktárában

DEBRECZEN, Főtér, Kistemplom mellett.

Az ifjúságnak 5% engedmény.

Szolid szabott árak!

Rózsavölgyi és Társa udvari zenemű kereskedésében

Megjelent! Rózsátövisék. 25 eredeti magyar dal. Irta: Gyökössy Endre. Zenéjét énekhangra és zongorára szerző: Lengyel Dezső. — Ára 4 korona. A kik szerkesztőségünkben rendelik meg, 3 korona kedvezményes áron kapják.